

Σήμερα συμπληρώνονται 91 χρόνια από την γέννησή του
Μανόλη Αναγνωστάκη, στις 10 Μάρτη 1925

Μιλώ για τα τελευταία σαλπίσματα των νικημένων στρατιωτών
Για τα τελευταία κουρέλια από τα γιορτινά μας φορέματα
Για τα παιδιά μας που πουλάν τσιγάρα στους διαβάτες
Μιλώ για τα λουλούδια που μαραθήκανε στους τάφους και τα σαπίζει η βροχή
Για τα σπίτια που χάσκουνε δίχως παράθυρα σαν κρανία ξεδοντιασμένα
Για τα κορίτσια που ζητιανεύουν δείχνοντας στα στήθια τις πληγές τους
Μιλώ για τις ξυπόλυτες μάνες που σέρνονται στα χαλάσματα
Για τις φλεγόμενες πόλεις τα σωριασμένα κουφάρια στους δρόμους
τους μαστροπούς ποιητές που σέρνονται τις νύχτες στα κατώφλια
Μιλώ για τις ατέλειωτες νύχτες όταν το φως λιγοστεύει τα ξημερώματα
Για τα φορτωμένα καμιόνια και τους βηματισμούς στις υγρές πλάκες
Για τα προαύλια των φυλακών και το δάκρυ των μελλοθανάτων

Μα πιο πολύ μιλώ για τους ψαράδες
Π' αφήσανε τα δίχτυα τους και πήρανε τα βήματα Του
Κι όταν Αυτός κουράστηκε αυτοί δεν ξαποστάσαν
Κι όταν Αυτός τους πρόδωσε αυτοί δεν αρνηθήκαν
Κι όταν Αυτός δοξάστηκε αυτοί στρέψαν τα μάτια
Κι οι σύντροφοι τους φτύνανε και τους σταυρώναν
Κι αυτοί γαλήνιοι το δρόμο παίρνουνε π' άκρη δεν έχει
Χωρίς το βλέμμα τους να σκοτεινιάσει ή να λυγίσει

Όρθιοι και μόνοι μες στη φοβερή ερημία του πλήθους.

Από τον δίσκο “Αρκαδία 6-8» με την Μαρία Φαραντούρη:

Από τον Μίκη Θεοδωράκη στην πρώτη συναυλία που έδωσε στην Ελλάδα μετά την πτώση της δικτατορίας το 1974 στο Στάδιο Καραϊσκάκη (τυχεροί όσοι την έζησαν, θα τους μείνει αξέχαστη...) Το βίντεο είναι απόσπασμα από “Τα τραγούδια της φωτιάς” του Νίκου Κούνδουρου:

Χάρης 1944

Ήμασταν όλοι μαζί και ξεδιπλώναμε ακούραστα τις ώρες μας

Τραγουδούσαμε σιγά για τις μέρες που θα 'ρχόντανε φορτωμένες πολύχρωμα οράματα

Αυτός τραγουδούσε, σωπαίναμε, η φωνή του ξυπνούσε μικρές πυρκαγιές

Χιλιάδες μικρές πυρκαγιές που πυρπολούσαν τη νιότη μας

Μερόνηχτα έπαιζε το κρυφό με το θάνατο σε κάθε γωνιά και σοκάκι

Λαχταρούσε ξεχνώντας το δικό του κορμί να χαρίσει στους άλλους μian Άνοιξη.

Ήμασταν όλοι μαζί μα θαρρείς πως αυτός ήταν όλοι.
Μια μέρα μας σφύριξε κάποιος στ' αυτί: «Πέθανε ο Χάρης»
«Σκοτώθηκε» ή κάτι τέτοιο. Λέξεις που τις ακούμε κάθε μέρα.
Κανείς δεν τον είδε. Ήταν σούρουπο. Θα 'χε σφιγμένα τα χέρια όπως πάντα
Στα μάτια του χαράχτηκεν άσβηστα η χαρά της καινούριας ζωής μας
Μα όλα αυτά ήταν απλά κι ο καιρός είναι λίγος. Κανείς δεν προφταίνει
...Δεν είμαστε όλοι μαζί. Δυο τρεις ξενιτεύτηκαν
Τράβηξεν ο άλλος μακριά μ' ένα φέρσιμο αόριστο κι ο Χάρης σκοτώθηκε
Φύγανε κι άλλοι, μας ήρθαν καινούριοι, γεμίσαν οι δρόμοι
Το πλήθος ξεχύνεται αβάσταχτο, ανεμίζουνε πάλι σημαίες
Μαστιγώνει ο αγέρας τα λάβαρα. Μεσ στο χάος κυματίζουν τραγούδια.
Αν μεσ στις φωνές που τα βράδια τρυπούνε ανελέητα τα τείχη
Ξεχώρισες μια: Είν' η δική του. Ανάβει μικρές πυρκαγιές
Χιλιάδες μικρές πυρκαγιές που πυρπολούν την αντίθεση νιότη μας
Είν' η δική του φωνή που βουίζει στο πλήθος τριγύρω σαν ήλιος
Π' αγκαλιάζει τον κόσμο σαν ήλιος που σπαθίζει τις πίκρες σαν ήλιος
Που μας δείχνει σαν ήλιος λαμπρός τις χρυσές πολιτείες
Που ξανοίγονται μπρος μας λουσμένες στην Αλήθεια και στο αίθριο το φως.

